

Agnieszka Taborska

Rytuały

Na sztukę Ewy Kuryluk składają się rytuały podglądania siebie, zapisywania efektów patrzenia przez dziurkę od klucza, wreszcie dopuszczania nas do intymnych zapisków. Może konsekwentna obserwacja siebie na tle codzienności i historii – zanotowana w obrazach na płótnie i na płycie pilśniowej, w fotograficznych autoportretach, rysunkach na jedwabiu i w instalacjach – stanowi sposób na odzyskanie równowagi świata? Pokazanie, jak historia splata się z prywatnością?

Tak właśnie chyba „czytać” należy portrety bliskich jej osób znieruchomiałych w połowie czynności, z odpryskiem świata na marginesie obrazu. I przekornie kolorowe *Ekrany*, obnażające ludzką kondycję, której grozę pojmuje się nie od razu dzięki feerii barw „post-secesyjnych” linii.

Chcąc poznać istotę czasu, siebie i świata, artystka zatrzymuje w pół gestu rytuały miłości, przypadkowej chwili, teatralnej celebry. Tak z pozoru różne formy sztuki łączy próba – choć patetycznie to brzmi – uchwycenia istoty człowieczeństwa. Wsłuchania się w siebie i przetworzenia tego głosu w linie, kolory, kształty, niekiedy obwiedzione i połączone czerwoną wstążką.

Dążenie to przebija też z kartek jej książek. Cierpliwie podążając raz obraną drogą, Ewa Kuryluk udowadnia, że prawdy szukać można i w lustrze, odbijającym własną, niestarającą się podobać twarz, i w samotni zamkniętej na zewnętrzny harmider pracowni.

Bez pisemnej zgody autora lub Czytelni Sztuki (Muzeum w Gliwicach) zabrania się kopiowania, wykorzystywania bądź publikowania powyższego tekstu.